

FAHRENHEIT 451

REVISTA DELS BOMBERS DE BARCELONA

Juny 2007 - Núm.24

Esfondrament d'un mur de contenció al carrer París

**Preacord per la
jubilació als 60 anys**

**Els vehicles incorporen
la localització per GPS**

**Pla d'Emergència en
Incendis Forestals**

www.bcn.es/bombers

Ajuntament de Barcelona

Sector de Seguretat i Mobilitat

Uns esbufeguen, altres fan el cor fort en l'esprint final. Són un centenar de participants al pas per meta de la 9a Cursa de Bombers. Ells són només una mostra dels més de 10.000 corredors que l'1 d'abril van guarnir-se amb la samarreta taronja per córrer en la nostra competició més popular.

4 Editorial
Una revista que ens involucra a tots

21 Eines de prevenció
Actuació en incendis forestals a Barcelona

5 Candent-Serveis Destacats
Ràpida reacció en un ensorrament a l'Eixample

24 Parlem de
Bombers digitals

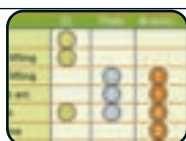
10 Notícies
- Bombers vota el relleu sindical a l'Ajuntament
- Límit d'edat: 60 anys

26 Al Marge
Bitllet cap a Barcelona

12 Notícies (II)
El CGE controla per GPS la posició dels vehicles

29 Activitats
Balanç d'Adelaida: més medalles que bombers!

14 Notícies (III)
- Voràgine literària
- 170 anys de la Mútua de Propietaris

30 Activitats (II)
- Marea taronja
- V Torneig de Golf del Patró
- Tir amb Arc estrena competició

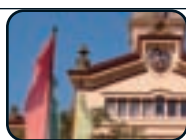
16 Materials i equipaments
Eines per al rescat d'animals

32 Activitats (III)
- Sense baixar de la bici
- Pilots de 'cotxes bojós'
- Comboi solidari a Minsk

18 Formació
Preparant la nova lleva

34 El cau del jubilat
El Garraf més espiritual

20 Formació (II)
- Obrir portes amb seny
- Visita formativa a FECSA-ENDESA

35 Iceberg
Humor

FAHRENHEIT • 451

Edita: Bombers de Barcelona
Ajuntament de Barcelona

Consell Editorial:
Clara de Yzaguirre, Carme Pallarès,
Jesús Martínez Viejo, Joan Pedreny,
Ricard Cervantes, Montse Radresa,
Joan Palau i Àlex Palau
Directora: Montse Radresa

Serveis editorials: Op-team SIC SL

Navas de Tolosa, 270, 5-3
08027 - Barcelona
Tel. 93 243 08 35
Fax 93 352 76 76
www.op-team.com
(fahrenheit451@bcn.cat)

Coordinació: Àlex Palau
(alexpalau@op-team.com)

Redacció: Àlex Palau i Èlia Orts

Disseny i maquetació: Joan Serra, Núria Güell

Fotografia: Ricard Cervantes, Àlex Palau,
Anselm Andrés, Joaquim Pol, Laura Pons,
Josep Pulido

Col·laboradors en aquest número:

Anselm Andrés, Miquel Àngel Fuente, Juan
Diego Cabello, Xavier Garcia Guixé, Joana
López de Gregorio, José María Mateo, Jesús
Martínez Armesto, David Zapater

Fotomecànica i impressió: Cevagraf SCCL

Dipòsit legal: B-33873-2001

Una revista que ens involucra a tots

Dos fets recents han posat de manifest el valor de la comunicació dins del nostre col·lectiu. En primer lloc, el procés d'edició i la posterior distribució del número monogràfic **Les cares del Cos**, una obra que reflecteix les múltiples dimensions que posseeix el capital humà de Bombers de Barcelona.

Quan es va posar en marxa aquest projecte es buscava obtenir una radiografia completa del Cos. Havia de ser una obra de tots i per a tots, i l'acollida dispensada confirma que aquest objectiu s'ha assolit. Avui, amb aquest monogràfic, tots ens coneixem una mica més. Però, i això és el més important, tots ens sentim més reconeguts, perquè l'essència del Cos rau en cadascuna de les cèl·lules: ningú no hi és sobrer, i tots hi aportem energia.

Aquest sentiment d'implicació col·lectiva ha tingut un segon escenari en la realització de l'enquesta sobre la revista **Fahrenheit 451**. De fet, l'enquesta ha esdevingut un referèndum, perquè hi han participat

629 de les 763 persones que formem part de l'organització. Aquesta aportació de més del 80% del personal demostra l'interès de tots plegats, i explica el nivell de fortalesa de Bombers: perquè no més des de la participació podem assolir millores.

Pel que fa als resultats, els lectors (i protagonistes) del **Fahrenheit 451** puntuen globalment amb un notable la revista, però és sobretot en la resta de preguntes valoratives on podem aprofitar els vostres comentaris per temes del futur més immediat. Així, un 37% dels enquestats demanen més continguts formatius, i un 40% voldria que sortissin més números a l'any. En qualsevol cas, hi ha consens general en què l'eina és útil,

que el llenguatge i l'organització de les seccions són funcionals, que la imatge i el disseny són correctes (tot i que quan es va fer l'estudi encara no s'havien aplicat les noves solucions gràfiques), i que el component informatiu predomina sobre l'entreteniment i la formació en l'interès dels lectors.

La comunicació s'aconsegueix plenament quan hi ha feedback, quan els missatges flueixen en les dues direccions, quan hi ha resposta. Aquests dos recents exemples d'interacció reforcen el vincle que **Fahrenheit 451** estableix amb cadascun de nosaltres i, alhora, són un estímul per fer de la revista una eina comunicativa cada dia millor. Un objectiu de sempre, i per sempre. 🚒

Després de les darreres eleccions municipals l'organigrama de l'Ajuntament de Barcelona s'organitza en sis Àrees de Govern. El Sector de Seguretat i Mobilitat passa a anomenar-se Àrea de Prevenció, Seguretat i Mobilitat. La Regidora Coordinadora és l'Assumpta Escarp i Gibert, i el Regidor Delegat de Mobilitat, Francesc Narváez i Pazos. Dins d'aquesta Àrea, Joan Pedreny i Abella ha estat nomenat Director del Servei de Prevenció, Extinció d'Incendis i Salvament.

Ràpida reacció en un ensorrament a l'Eixample

El despreniment d'un mur de contenció al solar de l'antiga Bayer va enfonsar un tram del carrer París i va provocar una enorme flama, el 5 de juny. Un avís a temps al 080 i el cordó de seguretat van evitar que s'hi produïssin víctimes.

Bombers i Guàrdia Urbana avaluen l'abast de l'accident des del mateix lloc dels fets: les obres de l'antic solar de la fàbrica farmacèutica Bayer.

Una dotació de bombers lluita per controlar la gran flama produïda pel trencament d'una canonada de gas, arrel del despreniment del mur de contenció del carrer París.

Una esclavissada va ser el toc d'avís perquè un grup d'operaris que treballaven al solar de l'antiga fàbrica farmacèutica Bayer marquessin el 080. La seva acció va evitar una tragèdia. En pocs minuts, una dotació de Bombers acordonava els voltants del solar, situat a la transitada confluència dels carrers Calàbria i París.

El sinistre es va produir passades les 12:00 del migdia, quan es va desprendre sencer el mur de contenció de l'obra al llarg del carrer París. L'espectacular accident va arrossegar una vintena de metres de vorera i part del carril bus, però el cordó de seguretat va evitar que es produïssin ferits. L'ensorrament també va tren-

car una canonada d'aigua i una altra de gas, provocant una flama de grans dimensions a causa de la fuga. Les tres dotacions de bombers van esmerçar-se durant cinc hores per controlar el foc, que en ocasions va arri-

A les imatges inferiors, uns companys ajuden a les tasques de preparació i descontaminació dels efectius que van intervenir en l'alerta per risc químic declarada a l'empresa CELMAR, a la zona duanera.

bar a assolir les tres plantes d'alçada. Les cases del voltant es van quedar sense gas i unes 2.000 vivendes van patir talls de llum durant hores. També es va decidir desallotjar dues finques molt pròximes al solar, com a mesura preventiva.

Trimestre amb química

Entre la resta de Serveis Destacats, un fet d'excepció en l'activitat dels darrers tres mesos ha estat l'elevat nombre de fugites i vessaments químics, pels que hem estat requerits de forma reiterada a l'àrea del Port i Zona Franca. A mode de mostra, recollim els serveis químics més rellevants del trimestre.

El primer es va iniciar amb una trucada al 080 i una sola referència: vessament del líquid d'un bidó en una nau dedicada a emmagatzemar matèries perilloses de l'empresa CELMAR, a la zona duanera. En un primer moment, l'escassa informació

Un núvol tòxic per una fuga de gas a la planta química FORET va afectar a 11 treballadors d'autobusos

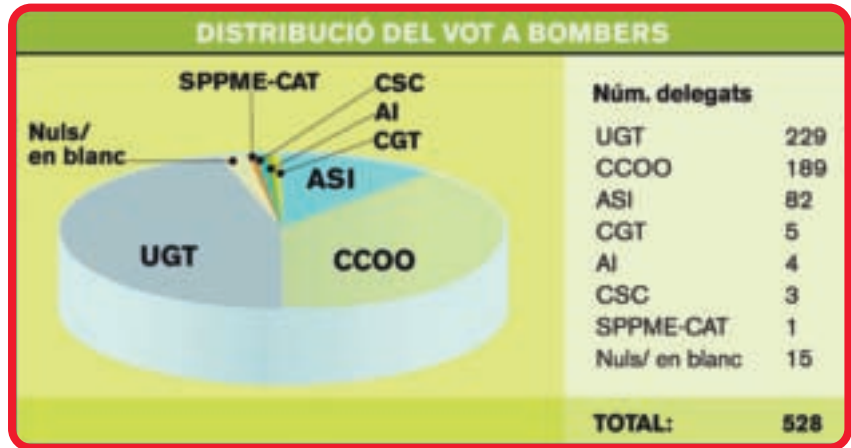
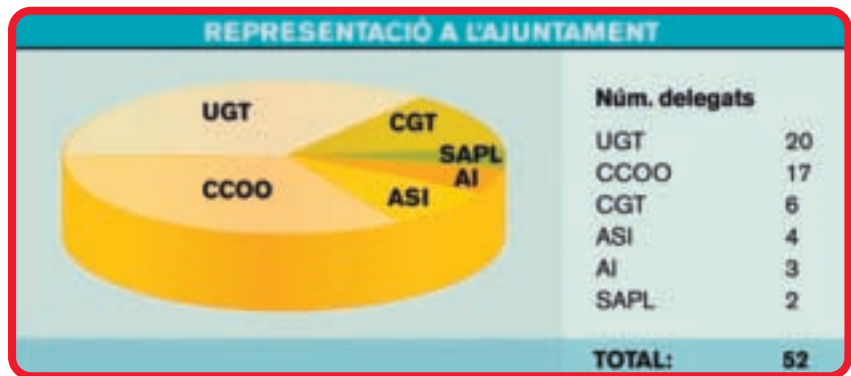
va fer pensar en un fals avís. Però aviat, el tanc pesant que vam enviar al carrer 5 de la Zona Franca corroborava el risc major del suposat de la situació. Una prestatgeria havia cedit mentre es rea-

litzaven operacions d'estiba amb un toro mecànic, provocant el vessament de les substàncies químiques que s'hi apilaven: Tricloretà, Hidròxid de potassi i un plaguicida de toxicitat elevada. La perillositat d'aquests materials, sumada a la desconeguda reacció que podia desencadenar la seva barreja, va aconsellar l'establiment d'una àrea de seguretat. Alhora, es va instal·lar un cortinador d'aigua polvoritzada per dissipar un petit núvol originat sobre la zona calenta. Un cop assegurat el perímetre, bombers equipats amb ERA i vestits de protecció química van procedir a separar i confinar els productes. Una tasca que es va allargar durant quasi quatre hores. L'accident no va produir danys personals, tret d'un lleu

Les eleccions sindicals atorguen 20 delegats a UGT, que rellevarà a CCOO (17) com a formació majoritària al Consistori. Amb el 43'5% dels vots, UGT va ser també el sindicat amb més suport entre el personal de Bombers.

Bombers vota el relleu sindical a l'Ajuntament

El 22 de març, 528 integrants de l'SPEIS van acudir a les urnes per renovar els representants sindicals de la Junta de Personal i del Comitè d'Empresa. Un índex de participació per sobre del 70%, que contrasta amb l'escàs seguiment –57%– que es va recollir entre el total de la plantilla municipal.

A Bombers de Barcelona, UGT repeteix els bons resultats del 2003 i se situa com a sindicat amb més recolzament entre la plantilla, amb un 43'5% dels vots, seguit per CCOO (36%) i ASI (15%). Les mateixes xifres es van reflectir,

amb lleugeres variacions, en el conjunt de l'Ajuntament. Així, la UGT serà el sindicat amb més delegats, un total de 20, per davant dels 17 que obté CCOO, la formació que fins ara ostentava la majoria al Consistori. La resta de delegats, fins el total de 52 que conformen els òrgans de representació de funcionaris i personal laboral, es

reparteixen entre la CGT, que serà la tercera força amb 6 delegats; ASI, que n'aconsegueix 4; i AI i SAPL, que comptaran amb 2 i 3 respectivament.

Els comicis es van desenvolupar sense incidències, tant a les meses de Sant Andreu, Drassanes i l'Eixample, com a la resta de punts. Des de la revista Fahrenheit felicitem a tots els delegats electes, desitjant que la seva tasca contribueixi a millorar les condicions del personal de l'Ajuntament en general, i de tots els qui treballem a Bombers en particular.

Un 70% de la plantilla de l'SPEIS va acudir a les urnes per triar els representants sindicals per 4 anys

Límit d'edat: 60 anys

Sindicats i Secretaria d'Estat arriben a un preacord per reduir l'edat de jubilació entre els 59 i 60 anys. La proposta, que haurà de ser ratificada per la Mesa de Diàleg Social, s'aplicaria de manera gradual a tot el col·lectiu de bombers.

◀ 200 bombers de Barcelona van secundar la marxa reivindicativa pels carrers de Madrid, convocada per la PUB dies abans de conèixer-se el preacord.

Cinc anys. Això és el que ha trigat a fer-se realitat una de les reivindicacions més esperades per tots els bombers del país: la reducció de l'edat de jubilació. Una demanda, una "millora necessària" que va motivar –junt amb el reconeixement d'un catàleg de malalties professionals– la creació de la Plataforma Unitària de Bombers ara fa un lustre.

La segona setmana de juny, els sindicats i la Secretaria d'Estat de la Seguretat Social van arribar a un preacord que contempla la jubilació de tot el col·lectiu de bombers als 60 anys i, depenent de l'edat d'ingrés, d'alguns excepcionalment als 59 anys.

Està previst que els pressupostos que el Govern ha d'aprovar per l'exercici 2008 recullin ja la partida

econòmica corresponent. En cas afirmatiu, la mesura es podria començar a aplicar de manera gradual a partir del proper any. Rere el preacord queden centenars d'hores de negociacions, de treball conjunt, de càlculs de coeficients reductors...cedint aquí, exigint allà. Entre els tràmits que resten d'aquí a final d'any, ara caldrà que la proposta sigui ratificada per la Mesa de Diàleg Social.

Clamor bomber a Madrid

El 27 de maig, prop de 4.500 bombers d'arreu d'Espanya van res-

Es preveu que els pressupostos de 2008 ja recullin la partida destinada a reduir l'edat de jubilació als 60

pondre a la crida de la PUB manifestant-se pels carrers de Madrid. Uns 200 companys de Barcelona van secundar la marxa pels carrers de la capital. Aquesta vegada, però, la mobilització va tenir regust a

victòria gràcies a l'anunci, conegut dies després, del preacord assolit amb la Secretaria d'Estat. Espanya és en l'actualitat un dels dos únics països de la Unió Europea en què l'edat de jubilació s'aplica sense especificitats al col·lectiu de bombers. Una circumstància que deixarà de ser-ho a partir del 2008. El proper pas: aconseguir el reconeixement d'un catàleg de malalties professionals propi. 🚒

El CGE controla per GPS la posició dels vehicles

Una aplicació permet seguir sobre el mapa digital de Barcelona i en temps real on és cada vehicle de Bombers i ubicar les emergències, facilitant la reutilització d'unitats que tornen de serveis i les indicacions en focs forestals.

◀ Pere Forcada configura amb Josep Pardós el localitzador GPS instal·lat a la ràdio d'un dels camions del parc de l'Eixample.

Tot controlat, tot en pantalla. Un dels caps de sala del CGE, Josep Lluís Chiva, observa al seu ordinador la imatge aèria de Barcelona, ubicant una emergència a partir de les dades que arriben per GPS a la pantalla principal.

Quan l'1 de març es va complir un any de la integració de Bombers a la Sala Conjunta de Comandament, el Centre de Gestió d'Emergències ha començat a incorporar avanços tecnològics per aprofitar les noves capacitats. Dos sistemes destaquen per la seva utilitat en el treball diari dels equips d'intervenció.

En primer lloc, gràcies a un dispositiu GPS instal·lat a tots els vehicles en actiu, els bombers que gestionen les emergències des del CGE poden saber en tot moment el punt exacte de la ciutat per on circula cada unitat

desplaçada o si està en espera al parc respectiu. Els vehicles en moviment envien automàticament el senyal amb la seva posició cada cinc segons, i tota la informació va a parar al nou aplicatiu del CGE, que simula en temps real el desplaçament dels vehicles en forma d'icones lluminoses sobre el mapa virtual de Barcelona.

"Aquest sistema permet gestionar millor tota la flota. En incendis forestals podem indicar més fàcilment per ràdio als conductors com arribar al foc, gràcies a què veiem físicament on és el vehicle", explica José Luis

Casaseca, cap de sala del CGE. La localització via GPS també és de gran utilitat en serveis urbans: permet reutilitzar unitats que tornen i derivar-les cap a un servei que s'estigui produint prop d'on circulen.

Connexió municipal

Al febrer va entrar en funcionament la transferència directa d'in-

◀ El responsable del CGE, Rafael Álvarez, mostra sobre la pantalla la ubicació d'un vehicle dirigint-se a una intervenció.

cidències entre Bombers i Guàrdia Urbana. La innovació consisteix en un sistema de passarel·les informàtiques que connecten els gestors de trucades de cada cos. Així, qualsevol intervenció que requereixi la presència conjunta de bombers i policia s'envia automàticament als centres de gestió de cada servei, independentment de qui rebí l'avís: "Ara és més senzill coordinar serveis. No cal esperar que Guàrdia Urbana ens requereixi per un accident o que demanem la presència d'un agent a l'hora d'obrir un pis. Estalviem passos i això suposa guanyar temps", assegura el cap del CGE, Rafael Álvarez.

Integrar-se a la Sala Conjunta també ha permès disposar de recur-

sos fins ara vedats, com l'accés a les càmeres de la Direcció General de Trànsit. "La idea ha estat convertir el CGE en una finestra oberta a Barcelona, des d'on es pugui veure què passa al carrer i seguir allò que s'està gestionant", explica Joan Pedreny, cap de la Divisió d'Operacions.

Relació diària

Des del seu trasllat a la Sala, el CGE és l'única secció de Bombers que no està ubicada físicament en

La integració ha distanciat el CGE de la intervenció però ha millorat la relació amb els cossos policials

una caserna. Un fet que afecta al vincle amb la intervenció: "S'ha reduït el contacte directe amb els comandaments, el dia a dia que es vivia a l'Eixample", explica Casaseca. Un contacte personal que s'ha guanyat amb els altres serveis integrats al carrer Lleida: "Hem avançat en mitjans tècnics i hem millorat molt la relació amb Guàrdia Urbana i

Mossos, eliminant malentesos i discussions. Tenim maneres diferents de veure les coses, però el tracte personal fa que casi ens considerem companys."

Una mostra d'aquesta col·laboració és la voluntat, com partida per Bombers i Guàrdia Urbana, d'incorporar al carrer Lleida al personal d'ATENTO, la companyia encarregada de rebre i filtrar les trucades al 080 i 092: "Hem comprovat que els operadors que han estat a la Sala coneixen millor la repercussió de les seves decisions i la forma de treballar de Bombers".

Objectiu: la integració al 112

"El CGE és una oportunitat històrica d'integrar-nos en condicions al 112", assegura Rafael Álvarez. Un fet que hauria estat impensable tot just fa un any, amb els mitjans tècnics amb que es comptava a les antigues instal·lacions ubicades a l'Eixample. Tot i que l'horitzó encara es dibuixa llunyà -no es contempla la inserció al 112 en un termini inferior a tres anys-, la voluntat de millora constant es va materialitzar l'octubre passat amb la creació de quatre grups de treball dirigits a optimitzar la relació del CGE amb els comandaments de Bombers, la coordinació amb els cossos de policia de Barcelona, i a ajustar el treball del personal extern que atén les trucades al 080.

La iniciativa, que recull les propostes presentades pel personal del CGE i que s'emmarca dins la línia de modernització dels serveis municipals que impulsa l'Ajuntament, contempla també la realització durant aquest 2007 de cursos de formació específica tant per al personal del CGE com per als bombers encarregats del sistema de comunicació per ràdio.

◀ Barjuan i Pulgar llegeixen a dues veus l'obra guanyadora del V Premi de Narració Curta de Bombers.

professió des dels seus inicis fins el 2005. En la mateixa data es distribuï la renovada revista Fahrenheit: nou

disseny i continguts, més fotografies, més formació i encara més protagonisme del personal. Uns canvis i

milliores que responen als suggeriments que ens va fer arribat a través de l'enquesta. Per si això fos poc, al maig va veure la llum una fita editorial inèdita fins als nostres dies: Les Cares del Cos. Una obra que retrata l'SPEIS a través de fotografies de grup de tots els integrants d'aquesta casa, la seva història, el seu dia a dia, les anècdotes i els serveis més destacats. En la que és la primera publicació d'aquesta mena que es duu a terme entre els serveis municipals de l'Estat. 📖

170 aniversari de la Mútua de Propietaris

◀ D'esquerra a dreta, Xavier Querol, director comercial de la Mútua de Propietaris, i el seu director general, Josep Ordeig, fan entrega a Antoni Pallarés i Joan Pedreny, en representació de Bombers, d'una litografia commemorativa dels 170 anys de la institució.

La Mútua de Propietaris va ser fundada ara fa 170 anys per un nombrós grup de propietaris d'edificis amb el suport de l'Excel·lentíssim Ajuntament de Barcelona, la Real Junta de Comerç i la Societat Econòmica d'Amics del País. El motiu de la constitució va ser assegurar els edificis contra el risc del foc, una de les catàstrofes fortuïtes o intenciona-

des més habituals d'aquella època. Amb aquesta voluntat, la Mútua de Propietaris va crear l'any 1845 un cos de bombers propi: la Companyia de Bombers de Barcelona. Aquest primigeni servei d'extinció, format per personal voluntari, va donar origen a l'actual Cos de Bombers de la nostra ciutat, el qual fou cedit el 1875 a l'Ajuntament de Barcelona. 📖

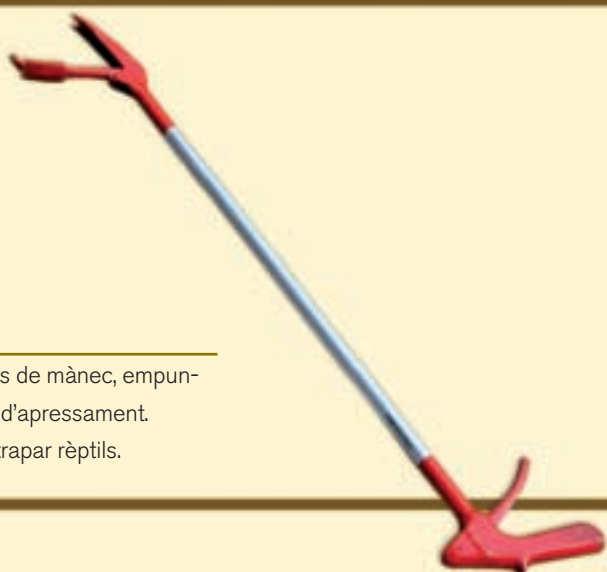
Fe d'errades

A l'article del Patró, publicat en el darrer número de la revista, no varem fer esment de l'entrega de la medalla d'or al sofriment, concedida a Pere Coma Papasseit, i la medalla d'argent al mèrit per a Lluís Mir. De la mateixa manera, no quedaven reflectits els premis entregats als bombers que complien 25 i 35 anys de servei.

Pinça

Pinces dotades de mànec, empunyadura i gallet d'apressament. D'utilitat per atrapar rèptils.

Xarxa

Xarxa fabricada en niló de 2,5 metres x 2,5 metres. Es guarda en una bossa específica.

Gàbies

Comptem amb gàbies de 3 de mides diferents per a la recollida de mamífers de diversa grandària i de rèptils de gran tamany.

Gàbia petita

Gàbia mitjana

Bossa de cotó

Bossa fabricada en cotó, incorpora tancaments. Especialment dissenyada per a la recollida de rèptils.

Gàbies i recipients

Entre el material disponible al parc trobarem també diversos tipus de contenidors, que ens seran d'utilitat per a transportar l'animal en qüestió –amb la màxima seguretat per a ell i per al seu voltant– fins al centre establert en el procediment. 🚗

Gàbia gran

Preparant la nova lleva

Després de superar la fase d'oposició, una fornada de 45 joves començarà en breu la formació per esdevenir bombers. Però tant els requisits per accedir a l'SPEIS com la instrucció han variat substancialment en els darrers anys.

▲ Bombers en pràctiques de la darrera promoció durant la realització d'una pràctica de foc al Centre Jovellanos d'instrucció en seguretat, rescat i salvament de Gijón.

Dos bombers en pràctiques observen els veterans durant una demostració sobre com estabilitzar un vehicle, al parc de l'Eixample.

El passat 11 d'abril s'obria la convocatòria per cobrir 45 noves places de bomber de Barcelona, corresponents a l'oferta pública del 2007. Un miler de joves van respondre en massa a la crida. Entre els requisits per participar a les proves d'accés: no tenir nacionalitat espanyola o d'un país de la Unió Europea, acreditar un nivell d'estudis de graduat escolar o superior, estar en possessió –i comprometre's a mantenir vigent– el carnet de conduir C,

mesurar entre 1'60 i 1'95 metres d'alçada, i tenir entre 18 i 33 anys d'edat.

Complert el termini, el dia 2 de juny tots els aspirants van ser convocats per realitzar les proves teòriques, totes elles eliminatòries si no

assolien el mínim requerit en cadascuna. La primera va consistir d'un examen psicotècnic per avaluar l'aptitud intel·lectual i la seva capacitat de raonament. Seguidament, els aspirants van haver de superar

La nova lleva de 45 bombers realitzarà un 25% més d'hores de formació que les precedents

Obrir portes amb seny

Per segon any consecutiu, el Gremi de Serrallers de Catalunya va impartir un Curs bàsic d'iniciació a l'obertura de portes dirigit als Bombers de Barcelona. Enguany, 60 integrants del servei van participar en l'activitat formativa.

Imatges de l'edició del 10 de maig d'enguany del Curs d'Obertura de Portes al Gremi de Serrallers. ▶

Ja se sap: en cas d'urgència, esbotzar la porta. Existeixen, però, sistemes més 'qualificats' per accedir a un immoble sense la preceptiva clau. De la subtil llima o el rossinyol –més conegut amb el mot castellà ganzáa–, fins a la tosca palanca, el 'Curs d'iniciació a l'obertura de portes' va mostrar els rudiments d'aquest art de la mà dels seus millors coneixedors: el Gremi de Serrallers de Catalunya. "Hem ofert als bombers una formació bàsica: diferents estris i tipus de panys", explica en Jesús, docent del curs. Entre abril i maig d'aquest any

s'han impartit 5 edicions del curs, d'una durada de 9 hores, a grups reduïts de 12 persones. El següent pas per a aquells que vulguin aprofundir

en les tècniques d'obertura de portes "seria fer un curs d'especialització", una activitat que requeriria més temps i dedicació als assistents. 🚒

Visita formativa a FECSA-ENDESA

Per Ramon Borràs

Dins del programa formatiu dirigit als bombers de nou ingrés, en el marc del curs d'adaptació, es duen a terme diferents activitats per aprendre a utilitzar les eines elèctriques del Servei. Amb l'objectiu de conèixer de primera mà la xarxa elèctrica de Barcelona, la darrera promoció de bombers va visitar recentment l'Estació Receptora que FECSA-ENDESA té al carrer Urgell. Una instal·lació emblemàtica per ser una construcció soterrada de menys tres plantes, on hi ha instal·lats els equips per dur a terme una transformació de 220-11 kW. La visita formativa va ser possi-

ble gràcies a la deferència de la companyia i, en especial, de F.J. Ugarte i M. Pérez, qui van acompanyar els nous bombers en les dues sessions del curs i durant les visites tant a la

▲ Els bombers de nou ingrés de la promoció 2006 en la visita a l'Estació Receptora de FECSA-ENDESA.

instal·lació d'Urgell com a l'Estació Transformadora del Ninot. 🚒

Fase d'ALERTA

S'activarà en els següents casos:

1. Avis des del CECAT (Centre de Coordinació Operativa de Catalunya) de l'activació de l'INFOCAT a la zona.
2. Davant d'un incendi de petites dimensions que no comporta perill per a persones ni béns i que no pot ser controlat amb una primera intervenció.
3. Quan hi hagi un incendi a prop del municipi i la seva evolució pugui arribar a afectar-lo.

En aquesta fase si serà obligatòria l'activació del pla. En cas d'Alerta s'informarà per fax als Grups Operatius i CECAT, i per sms als membres del Consell Assessor i Gabinet d'Informació, però no se'ls convocarà al CECOPAL (Sala Conjunta de Comandament del carrer Lleida). Aquestes comunicacions es faran des del CGE (Centre Gestor d'Emergències) mitjançant l'enviament d'uns fax i sms ja normalitzats.

Barris amb Plans d'Autoprotecció en Urbanitzacions (PAU)

- Dte. De Sarrià-Sant Gervasi:
Cim del Tibidabo, Mas Sauró, Mas Guimbau, Font del Mont, El Rectoret, Vallvidrera, Peu del Funicular i Can Caralleu.
- Dte. de Gràcia / Horta-Guinardó:
Vall Parc
- Dte. de Nou Barris:
Torre Baró

el de Barcelona englobat dins l'anomenat Sector de Collserola. La nostra ciutat ocupa una àrea de 10.078 hectàrees, de les quals 1.734 Ha es consideren zona forestal (976 Ha són superfície arbrada). Nou Barris és, per districtes, el major focus d'incendis de Barcelona, mentre que entre les principals causes d'aquests incidents destaquen les negligències humanes i els incendis intencionats.

Els elements vulnerables més importants dins el parc de Collserola són els barris i urbanitzacions sense continuïtat amb la trama urbana. En aquestes àrees residencials s'ha treballat conjuntament amb els veïns per elaborar i implantar els respectius Plans d'Autoprotecció en Urbanitzacions (PAU). Al districte de Sarrià-Sant Gervasi trobem vuit d'aquests barris: Cim del Tibidabo, Font del Mont, Mas

Sauró, Mas Guimbau, El Rectoret, Vallvidrera, Peu del Funicular i Can Caralleu. Els altres barris on s'han implementat PAU's són Vall Parc, pertanyent al districte de Gràcia-Horta Guinardó; i Torre Baró, a Nou Barris. També considerem com a elements vulnerables les benzineres, les cases aïllades, camins o recorreguts interns. A més de la implantació del PAU, cada any des de l'SPEIS es fan arribar a la població fulletons divulgatius amb recomanacions i consells de prevenció.

En cas de produir-se incendis forestals d'una certa magnitud, i per tal de facilitar una actuació ràpida i evitar la propagació del

foc, podríem activar aquest Pla d'Emergències, el qual ens ajudaria a coordinar les accions de la Guàrdia Urbana de Barcelona, Serveis Urbans i Medi Ambient, Emergències Socials, SEM-061;

En emergències per focs forestals, l'SPEIS assumeix el lideratge tècnic en l'operatiu del conjunt de serveis

Fase d'EMERGÈNCIA

S'activarà quan:

- 1.- Ens avisin des del CECAT de l'activació de l'INFOCAT en aquesta fase.
- 2.- Davant d'un incendi important i que pot comportar un greu risc per al municipi.
- 3.- Davant d'un incendi de petites dimensions que comporti perill per a persones i béns.

En aquesta fase també serà obligatòria l'activació del Pla. Activat aquest en fase d'Emergència, el procediment serà el mateix de la fase d'Alerta, però essent convocats al CECOPAL els responsables del Consell Assessor i Gabinet d'Informació.

així com de diferents grups especials del risc com són el Consorci de Collserola, Parcs i Jardins IM, etc.

En un àmbit superior, la Generalitat de Catalunya va elaborar l'INFOCAT. En aquest Pla Especial d'Emergències per a Incendis Forestals es classifica el risc d'incendi del municipi de Barcelona amb un nivell de perill molt alt i una també molt alta vulnerabilitat, representada a través de mapes de població, infraestructures, benzineres, models de combustible, etc. Això ens obliga legalment a elaborar el nostre Pla d'Actuació d'Emergències Municipal.

Tanmateix, des de la Direcció General de Medi Natural s'elabora un mapa diari de perill d'incendi forestal, on es tenen en compte diversos factors com l'estat de la vegetació, l'evolució de les variables meteorològiques i la causalitat en l'ocurrència dels incendis. De les dades d'aquest mapa es desprèn l'activació del Pla ALFA (nivell 1, 2, 3) que ens podria aconsellar realitzar diferents accions, com controlar la circulació de vehi-

cles per zones forestals predeterminades, anul·lar algunes autoritzacions donades per fer foc, controlar llocs amb especial risc d'incendi, controlar l'accés a determinats massissos forestals o activar el Pla.

Centrant-nos en el Pla d'Emergències objecte de l'article, en aquesta i en les anteriors pàgines s'expliciten les tres fases d'activació i qui seria, en cada cas, el responsable de fer-ho. 🚒

◀ Companys quasi 'inseparables', Vázquez i Parreu fa 21 anys que comparteixen oficina.

informàtica i que, sovint, comencen amb un 'Jo no he tocat res': **"Molts cops sabem què passa sense veure-ho, i ho podem resoldre per telèfon"**, explica Parreu. Programar, donar assistència, distribuir el maquinari nou, formar sobre l'ús de nous aplicatius i fins i tot dissenyar-ne les icones; el treball a Sistemes és constant. **"Aquí es treballa molt –assegura Vázquez–. Tot és urgent i, per això, les nostres assistències són rapidíssimes. Fem de bombers dels bombers"**.

Un moment curiós té lloc quan 'cau' o 'baixen' el servidor. Traduït: quan la xarxa interna queda sense servei durant uns minuts, per exemple, perquè s'ha d'actualitzar: **"Tot i avisar amb antelació, tan bon punt deixa de funcionar comencem a rebre una trucada rere l'altra dient: 'No va bé l'ordinador', i ja hi som donant explicacions"**. 🗨️

Anys en què han vist passar molts companys –el departament va arribar a comptar amb sis persones– i en què la informàtica ho ha anat impregnant tot i a tothom: **"Abans era molt difícil ensenyar a algú a fer anar un ordinador. Ara els nous entren sabent-ne i els veterans els ensenyen a fer anar els nostres programes"**, constaten.

I va arribar el PC

Quan es va començar a difondre l'ús del PC, Prefectura es va adonar de les possibilitats de la informàtica. Fou l'inici de l'Era Digital –en aquesta casa i a arreu del món– i els bits, el Word, els mails i altres termes llavors desconeguts, ja no ens abandonarien. 'Podríem fer un programa per això... i una base de dades per a allò altre', és una frase recurrent que, d'ençà, tampoc han deixat de sentir els nostres companys de Sistemes. Programes que gestionen des del Magatzem als fitxers de personal, passant per la revisió dels hidrants o els expedients de Prevenció; el departament ha creat i va actualitzant tota una xarxa d'aplicatius que permeten administrar informàticament el dia a dia de l'SPEIS. Entre aquests,

dues 'creacions' de les que se senten "especialment orgullosos": el recent estrenat programa d'Administració i el MYCELIUM, l'aplicatiu que gestiona les trucades que Bombers i Guàrdia Urbana reben a la Sala Conjunta. **"El Mycelium es va fer 'in situ' a Bombers, per conèixer la problemàtica real"**, explica Parreu, artífex junt amb X. Roca i M. Losada del que ha estat possiblement **"el projecte informàtic més important"** d'aquesta casa.

"Jo no he tocat res"

Avui en dia, quasi tots els tràmits estan informatitzats. Les xifres parlen per si soles: l'SPEIS compta amb 144 ordinadors que ajuden a fer més àgils processos com el control d'incidències del CGE, el seguiment de les hores extra i una infinitat de gestions internes. Tanmateix, la informàtica duu aparellats els ineludibles 'problemes tècnics'. La xarxa de computadores de Bombers demana unes 1.400 assistències l'any. D'aquestes, unes 500 les resolen directament els companys de Sistemes, els quals atenen, a més, "incomptables" consultes tècniques.

El telèfon no deixa de sonar, són companys que demanen 'ajuda'

Amb l'ordinador a coll

Som a mitjans dels 80', acaben de sortir al mercat els primers ordinadors personals, la informàtica és a anys llum del que serà i, com sembla evident, els experts en aquest camp són quasi inexistent. De manera que l'equip de Sistemes s'inicia des del desconeixement general i particular: **"No hi havia ordinadors gairebé enlloc, ningú en sabia d'informàtica"**. Llavors, Bombers va adquirir dos PC's Olivetti M-24, avui autèntiques relíquies del col·leccionisme de vell. Dues dècades després, Vázquez i Parreu són dos programadors experts que treballen amb potents 'màquines' Pentium-4 Dual.

es va haver de conformar amb la segona posició, mentre que la seva TMS, Núria Molina, ve rebre el premi a millor sanitària. El tercer lloc va ser per a l'Equip 5, comandat per Jordi Garcia.

III Encontre Nacional

Del 9 i a l'11 de maig va tenir lloc a Elx el III Encontre Nacional de Rescat en Accidents de Trànsit. El municipi alacantí va reunir els representants de 20 Serveis d'arreu de l'Estat més un convidat d'excepció: l'equip escocès dels Bombers de Starthclyde (Glasgow).

L'equip 7, vencedor del Torneig Intern i representant de l'SPEIS a l'Encontre Nacional d'Elx.

L'esdeveniment va tenir per escenari el parc del Consorci de Bombers d'Alacant del Baix Vinalopó. La cara: 300 assistents entre públic i participants, 50 vehicles a excarcar i un ampli desplegament d'eines a càrrec de les principals marques del sector. La part menys amable: el sol de justícia que va acom-

panyar les jornades de competició. En família, els demés equips participants a l'Intern d'Excarceració de Bombers de Barcelona.

panyar les jornades de competició.

Per segon any consecutiu, la victòria va ser per a l'equip del Consorci

Provincial de València, seguit de prop pel de la Generalitat de Catalunya. Els de la Gene van imposar-se en la maniobra il·limitada, mentre els companys de Bombers de Barcelona es

La formació de l'SPEIS va quedar a un pas del podi al Nacional, on repetí triomf el Consorci de València

L'expedició kenyana va seguir l'èxit amb la victòria en categoria femenina de l'atleta Eunice Jepkorir (31m 49s). El podi femení el van completar l'excampiona d'Europa Marta Domínguez (34m 19s) i l'holandesa Helen Hofstede (34m 29s). Els més ràpids entre la nutrida representació de Bombers de Barcelona van ser, en aquest ordre: **Fèlix Pérez Sánchez, Lluís López Cuadradas i Mario Bodas Martínez.**

Batent marques

Amb el cronòmetre per sobre dels 40 minuts, el que fins llavors havia estat un incessant degoteig de corredors a l'arribada va convertir-se en una marabunta compacta i taronja. Un tot en el que un avançament s'imaginava quasi impossible però que, alhora, arrossegava als milers de participants per sobre de les seves marques. No en va, la Cursa

està considerada, no tan sols una de les competicions amb més participació del país, sinó també una de les carreres 'populars', o obertes al públic, més ràpides que es disputen.

Entre els serveis de la nostra ciutat, els resultats aconseguits per la plantilla de Bombers van tornar a superar als de Guàrdia Urbana. Tot i això, el bomber millor classificat d'aquesta 9a Cursa va ser un integrant del Servei de Màlaga. 🏆

V Torneig de Golf del Patró

▲ D'esquerra a dreta, García Parreu i Rafael Lebrero reben els premis com a bombers millor classificats al torneig de Golf de la Cerdanya, de mans del vocal de l'ACE i participant Pep Ribas.

BCNfungolf, el club que agrupa més de 200 bombers i policies de tota Catalunya aficionats al golf, va celebrar el passat 8 de maig un torneig al Real Club de Golf Cerdanya. L'amfitrió, per coincidir amb les festes patronals, fou la secció golfística de l'Agrupació Cultural i Esportiva de Bombers de Barcelona.

Els companys millor classificats foren Guillermo García Parreu, cinquè en la categoria de handicap su-

perior, i Rafael Lebrero, que va ser vuitè en la classificació de handicap inferior. En total, la competició va aplegar quasi una seixantena de participants. L'esdeveniment es va completar amb el preceptiu dinar de germanor i amb un sorteig de merchandising de l'SPEIS entre els assistents.

Cadascun dels serveis representats a BCNfungolf organitzen un campionat durant la celebració del seu Patró. La propera cita que organitzarà el club serà el III Campionat d'Espanya de Golf de Policies i Bombers, que tindrà lloc els dies 14 i 15 de juny a Albacete. 🏆

Fotografia de grup del primer campionat de Tir amb arc de Policies i Bombers.

El Tir amb Arc estrena competició

Bombers de Barcelona va ser l'encarregat d'organitzar el primer torneig per a una modalitat esportiva inèdita entre les competicions de Policies i Bombers del nostre país: el Tir amb arc. Aquesta edició inaugural del campionat va convocar un nombrós grup de participants. A més de la prova de precisió sobre diana tradicional, els 'tiradors' van haver de demostrar la seva punteria disparant, enmig del bosc, sobre dianes camuflades amb forma d'animals. 🏆

Sense baixar de la bici

L'equip ciclista de La Cultural va organitzar quatre sortides per commemorar la festa del Patró, abans de participar a l'abril al IV Campionat d'Espanya de Ciclisme de Polícies i Bombers i, un mes després, a la marxa internacional a Còrdova.

La Setmana Ciclista del Patró de Bombers va servir a l'equip de dues rodes de preparació per al campionat estatal. Les quatre proves, organitzades per la secció ciclista entre els dies 1 i 6 de març, van incloure dues rutes amb BTT i dues per carretera.

Tant pedalar va servir per arribar en bona forma al IV Campionat d'Espanya de Ciclisme de Polícies i Bombers, que se celebrà els dies 20 i 21 d'abril a Lloret de Mar. Sabor de mar i de litoral català per acompanyar les dues jornades. El divendres 20 es va disputar la modalitat 'Criterium' per circuit urbà, reservant per al dia 21 un recorregut en ruta de 85 km travessant Hostalric, Sils, Caldes, Cassà, Llagostera i Tossa, amb meta de retorn a Lloret. Guillermo Castaño i

José R. Carme van ser els millors classificats de l'ACE, obtenint uns treballats tercer i segon lloc en les respectives categories.

Un mes després, els ciclistes de l'ACE van tornar a ajuntar-se per enfilarse cap a Còrdova, on se celebrava la 21a Marxa Cicloturista Internacional de Bombers. En quatre dies –entre el 8 i l'11 de maig–, els 112 participants van recórrer 360 quilòmetres travessant paratges com Sierra Morena, La Campiña, Montemayor o la mateixa Còrdova. El servei de Bombers del Consorci de Còrdova, organitzador de la prova, va passar el relleu per al 2008 a Oviedo, mentre que Barcelona serà l'encarregada de preparar l'edició número 23 del certamen, el 2009. 🗣️

▲ Alguns companys de la secció Ciclista de l'ACE durant el Campionat d'Espanya celebrat a Lloret, i en la 21a Marxa Cicloturista Internacional de Còrdova.

Una gesta èpica: creuar l'estret

Emulant el també nedador i col·leccionista de rècords David Meca, el nostre company Eduardo Navarro intentarà creuar nedant l'estret de Gibraltar. Serà entre el 5 i 12 d'agost, durant l'època més favorable per enfrontar el fort onatge i els ràpids corrents que caracteritzen la frontera entre el Mediterrani i l'Atlàntic.

L'aventura començarà a Tarifa, passarà per l'illa de Perejil –encara en territori espanyol– i ha de culminar a la costa del Marroc. “És la més llarga que he fet mai, entre 18 i 22

quilòmetres segons el corrent, 4 o 5 hores nedant sense parar. És un repte personal, per superar-me”, explica Navarro.

No estarà sol en la seva travessia. L'acompanyaran un amic guarda costes i dos vaixells: un de suport i abalissament, i un altre de la Federació Espanyola de Natació, que exercirà d'àrbitre per certificar la gesta. Navarro ha comptat amb la col·laboració del Departament d'Oci i Cultura de l'Ajuntament de Barcelona. A nivell personal, segueix un intens

programa de preparació que inclou cinc quilòmetres diaris de piscina

Vàlua acreditada

Les medalles obtingudes al Campionat de Catalunya de Natació Masters són una mostra del nivell a l'aigua de Bombers. Així, José Cuesta va endur-se 6 metalls del torneig, tres en individual i tres per equips, incloent dos ors. Eduardo Navarro va completar 'la collita' amb quatre podis, sumant dos primers llocs. 🗣️

Pilots de 'cotxes bojós'

No tenien secció a l'ACE, ni experiència prèvia, però sí ganes i "pebrots". Sense pensar-s'ho, quatre companys de Zona Franca van decidir construir un cotxe sense motor, encabir-s'hi tots a dins i llançar-se a

tota velocitat per les pendents de Sant Climent del Llobregat. L'excusa: participar en la Cursa de Carretons que cada mes de maig organitza el municipi durant la seva festa popular. Quedar primers i endur-se el premi a

J.L. Lucas, V. Valera, J.C. Donaire i M. Garcia a l'interior del carretó que han construït, i al que han batejat amb el nom de 'Tubular'.

la 'baixada més espectacular' va ser el menys important de l'experiència: "Vam gaudir molt. Vam agafar molta embranzida al principi i després quasi no vam tocar el fre", explica el quartet format per J.L. Lucas, V. Valera, J.C. Donaire i M. Garcia. El nom del carretó, 'Tubular', fa referència al tub coarrugat amb que van construir-lo. Això sí, també van incloure "uns bons frens hidràulics, per si de cas". El disseny original no acaba aquí: el quartet va presentar-se a la prova guarnit amb roba i màscara estil power ranger, fabricades per ells mateixos –llàstima que a la foto surtin vestits de feina. Els tripulants del Tubular pensen fer de l'experiència afició, i ja preparen participar a les baixades de carretons que s'organitzaran a Granollers i a Esplugues de Llobregat. 🏎️

Pérez revalida la Duatló

Companys nostre i atleta de primer ordre, Fèlix Pérez va vèncer per segon any consecutiu al Campionat d'Espanya de Duatló –foto–, en categoria de 25 a 29 anys. La prova es va disputar el dissabte 21 d'abril a la

localitat madrilenya de Fuenlabrada. Els competidors van haver de superar un exigent recorregut de 55 quilòmetres, dividit en tres parts: 10 Km a peu, 40 més en bicicleta i una darrera cursa a peu de 5 Km. 🏆

Comboi solidari a Minsk

Per sisè any consecutiu, l'ONG Bombers Humanitaris (BH) va fer arribar la solidaritat catalana, barcelonina i, sobretot, bomberil als nens més desfavorits de Bielorrússia. Un tràiler amb material clínic –medicaments, cadires de rodes, croses–,

però també roba i joguines, va sortir del parc de la Vall d'Hebrón el passat 6 de maig. El seu destí: l'Hospital Infantil del Càncer de Minsk i l'orfenat d'Ivenes, on conviuen molts nens afectats encara per les seqüeles del desastre que fa 20 anys va assotar la

central nuclear de Txernòbil. Amb el comboi d'ajut humanitari van partir també dues ambulàncies. Els vehicles sanitaris serviran per millorar l'equipament de l'hospital i el parc mòbil dels bombers de Minsk. Si voleu conèixer més sobre la tasca que desenvolupa Bombers Humanitaris ho podeu fer a través del seu web: www.bombershumanitarios.org. 🚚

El Garraf més espiritual

L'excursió programada per al 18 d'abril va permetre als socis del Cau recórrer el parc natural del Garraf i visitar el Palau Novella, reconvertit actualment en monestir budista. Una experiència per als sentits i també per a l'esperit.

Alguns socis del Cau fan una de les tres preceptives voltes a la stupa, el reliquiari típic budista del Palau Novella, fent girar els cilindres que l'envolten. Segons la tradició tibetana aquesta litúrgia infon energia als seus practicants.

La façana principal del Palau mostra un perfecte estat de conservació. L'edifici data del 1890 i, d'una dècada ençà, allotja a la comunitat budista Sakya Tashi Ling.

Per Anselm Andrés

El Garraf és prop de Barcelona i sembla que això no motiva especialment els nostres socis, que menyspreen els llocs propers encara que no els coneguin. Finalment, el 18 d'abril vam ser 23 els expedicionaris –9 parelles i 5 vídues i vidus– els qui vam muntar en un petit autocar –l'únic apte per afrontar les corbes del recorregut– per gaudir d'un dia extraordinari. Extraordinari en molts sentits.

El dia va ser plenament primaveral, permetent-nos copsar la grandesa i originalitat, per molts insospitada, d'aquest massís calcari. El reco-

regut ens va dur des de Vilafranca, per Olivella, fins a la plana Novella, centrada pel Palau del mateix nom. Aquest monument va ser bastit als voltants del 1890 per un ric matrimoni que, en només sis anys, s'hi va arruïnar en obres i festes. Tanmateix, l'edifici s'ha conservat fins els nostres dies i, des de fa deu anys, està habitat per la comunitat budista d'origen tibetà Sakya Tashi Ling, que l'ha convertit en museu, lloc de culte i seu de moltes activitats, sobretot espirituals.

Sota la guia d'un monjo, que amb les seves explicacions ens va conduir al romàntic passat de la història del palau i a la llunyana i mil·lenària cultura tibetana, vam visitar vastament el

museu budista i les dependències del monestir, abans de ser obsequiats amb un te relaxant a la capella. Un cop fora del Palau, vam fer les tres voltes preceptives a una stupa: el reliquiari típic budista, flanquejat per un cercle adornat per un centenar de cilindres giratoris. Segons la tradició, fer girar els cilindres infon energia positiva als practicants. El lloc és aïllat i tranquil, propici a donar pau espiritual als seus residents, encara que possiblement amenaçat ara per l'ampliació d'una urbanització propera.

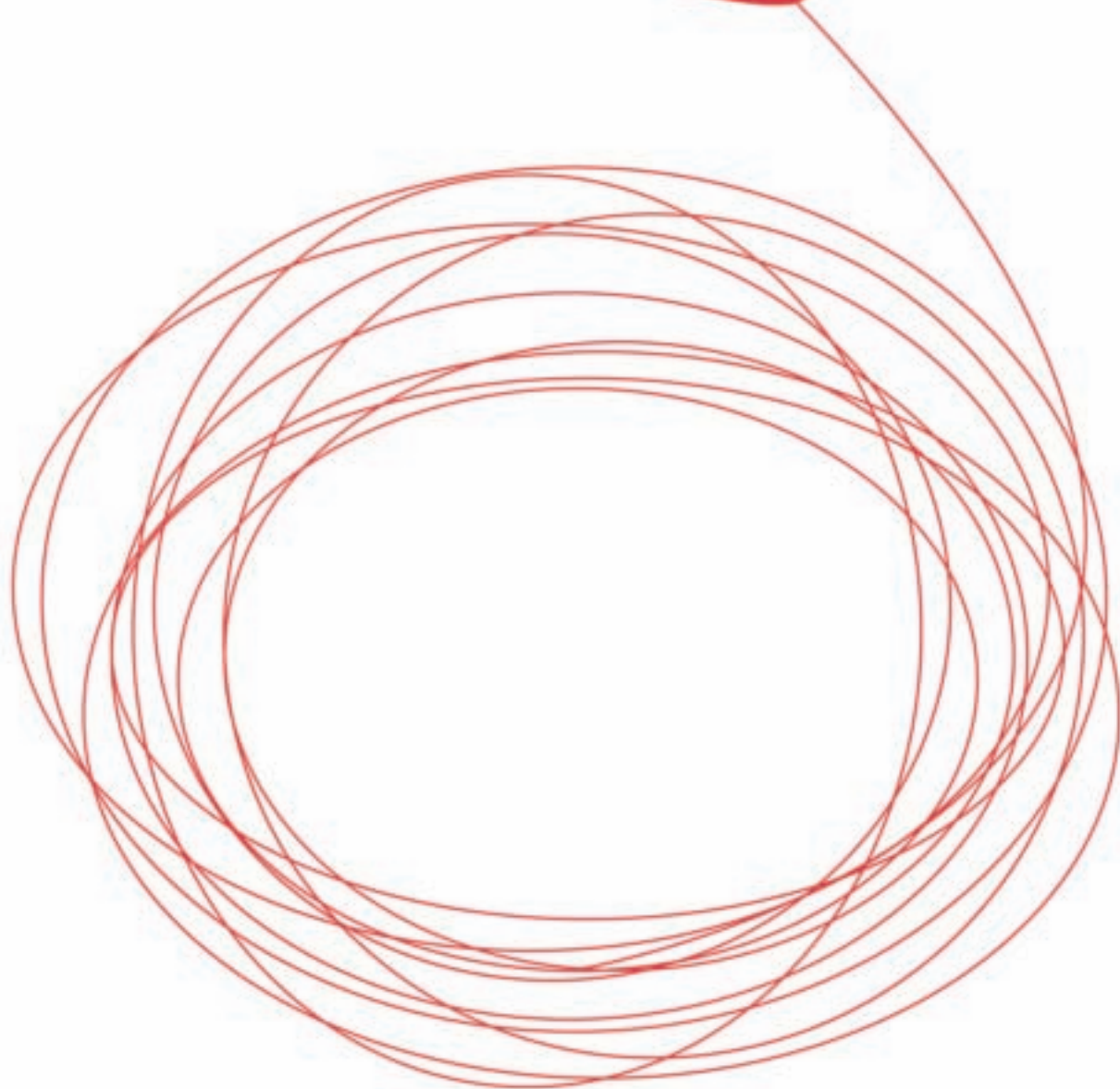
De tornada, un magnífic dinar al restaurant La Masia, de Canyelles, i una animada sobretaula van tancar un altre dia que molts recordarem. 🚗

Per David Zapater

Agafa el **bicing**

El teu nou transport públic a Barcelona

El proper 22 de març arriba el teu nou transport públic amb bicicleta: **el Bicing**. Pensat per anar on vulguis, quan tu vulguis, al teu ritme. Combina'l amb la resta de transports públics i fes de Barcelona una ciutat millor.

Trobaràs tota la informació a www.bicing.com

imatges de la història

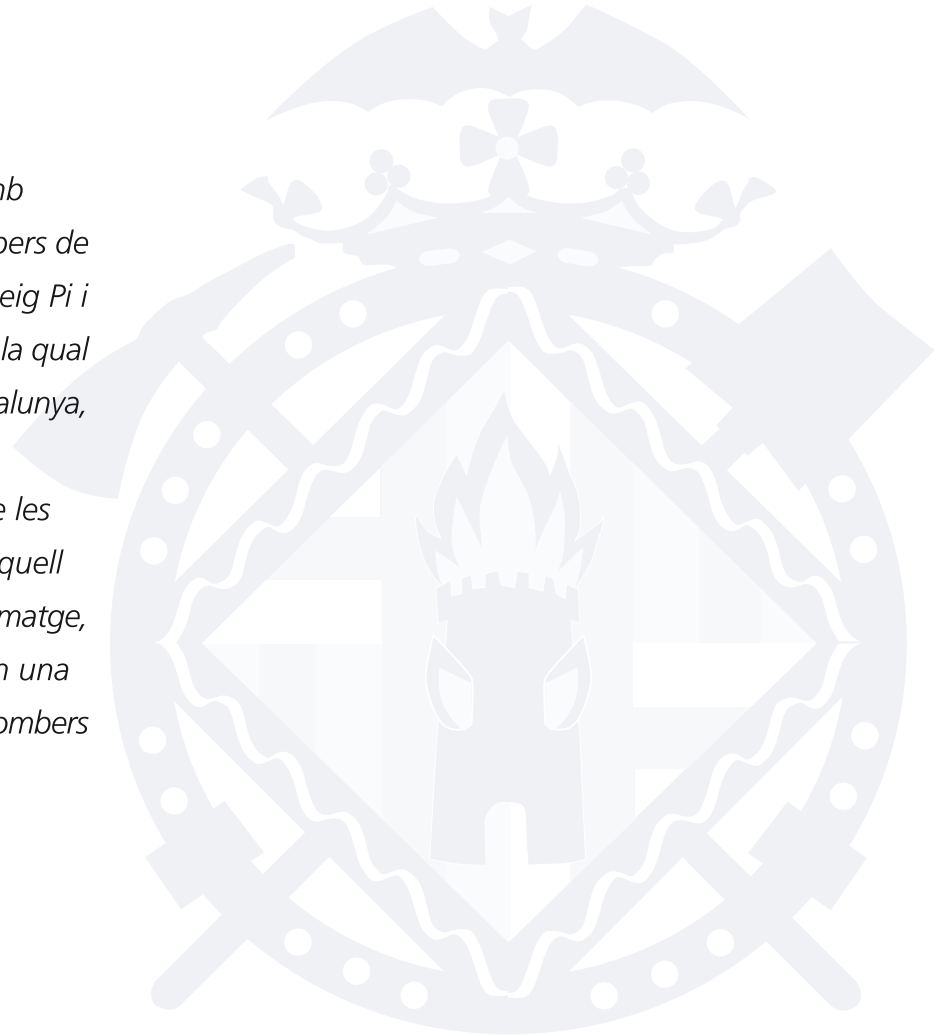
FAHRENHEIT 451

Núm. 24

Al costat de la ciutadania

El 12 de maig de 1932 l'alcalde Casanovas, amb l'objectiu de conèixer l'estat del Servei de Bombers de Barcelona, va ordenar-ne una inspecció al passeig Pi i Margall (actualment, avinguda Maria Cristina) a la qual hi va assistir el president de la Generalitat de Catalunya, Francesc Macià. A la foto s'hi pot veure les demostracions d'extinció i de desplegament de les escales efectuades amb motiu de la revista d'aquell dia. I també s'aprecia, just a l'extrem dret de la imatge, la presència de públic contemplant l'escena, en una demostració més de la intensa vinculació entre Bombers i la ciutadania de Barcelona.

V Premi
de *Narració Curta*
Edició 2007

FAHRENHEIT 451
REVISTA DELS BOMBERS DE BARCELONA

Vocació de bomber i ànima d'escriptor es barregen per donar vida als relats d'aquesta nova edició, la cinquena, del Premi de Narració Curta Bombers de Barcelona. L'experiència a peu de foc, la vida al parc, l'humor i la tragèdia, són un de sol en el dia a dia dels integrants del Cos, i en el mateixa mesura impregnen les seves històries. Prova d'això són els relats presentats enguany, dels quals publiquem els cinc guardonats.

Relació de premiats:

PRIMER PREMI, dotat amb 1.000 euros, a la narració titulada: *"GABRIELA"*, de Josep Barjuan Sanz.

SEGON PREMI, dotat amb 500 euros, a la narració titulada: *"NISSAGA DE BOMBERS"*, de Miquel Sanz Gabin.

TERCER PREMI, dotat amb 250 euros, a la narració titulada: *"LA PAELLA"*, de Víctor Dobaño Lázaro.

PRIMER ACCÈSSIT, a la narració titulada: *"LA MEVA FEINA"*, de Antoni Galilea Chiner.

SEGON ACCÈSSIT, a la narració titulada: *"NOCHE OSCURA DEL ONCE DE MARZO"*, de Pedro San Pedro Wandelmer.

Resta de narracions a concurs:

"24 horas", de Francisco Fernández España

"Luz en la oscuridad", de Josep Gimeno Gallen

"Trampa en el castillo en llamas", de José Luis Luca García

"Precarietat laboral", de Josep Xavier Codina Toutain

Composició del jurat del V Concurs de Narració Curta Bombers 2007:

Clara de Yzaguirre, Directora de Relacions Externes i Qualitat del Sector de Seguretat i Mobilitat

Antoni Pallarés, Director de Bombers de Barcelona

Eva Llorach, Cap de Comunicació i Qualitat del Sector de Seguretat i Mobilitat

Carme Pallarés, Cap de Comunicació Interna del Sector de Seguretat i Mobilitat

Montse Radresa, Directora de la revista Fahrenheit 451

Pere Heras, Guanyador del 1er premi del quart Concurs de Narració Curta Bombers de Barcelona

Berta Thomas, Gerent de l'empresa SASATEX

Francesc Grisó, Director de l'empresa SASATEX

Amb la col·laboració de:

Gabriela

Autor: Josep Barjuan Sanz

Madrecita de mi vida, ¿dónde habré puesto yo la harina de mis arepas? ¡Pues no le dije a Guadalupe que no me la cambiara de sitio! Esa muchacha es incorregible. Sólo piensa en sus cosas, en su noviecito y en sus trapos. En tres años, en cuanto cumpla los dieciocho, ya hablaremos. Ella dice que quiere irse a Maracaibo, pero digo yo: ¡Muchacha, tú no sabes como está aquello! Ella sólo recuerda a sus amigas jugando en el patio con aquel mango enorme en el centro que nos lo cubría de sombra enterito.

Ara que tinc cinc minuts passaré pel magatzem a recollir el parell de botes de muntanya noves que ens donen per a la campanya d'estiu. Tinc les últimes quasi noves perquè gairebé no les he utilitzades. Des que han posat l'observatori a Collserola no m'he estrenat. L'any passat, quan va haver aquell incendi intencionat en tres punts, jo no estava de torn. De pas demanaré un exemplar del darrer número de la revista. Surt un article molt interessant que parla de les prestacions de les darreres eines d'excarceració que s'han adquirit per a aquest parc de bombers.

Con toda la casa por hacer y yo aquí perdiendo el tiempo buscando la maldita harina. Será posible que la haya guardado en el armario del balconcito. Menos mal que tenemos este rincón porque con este piso tan pequeño no sabríamos donde guardarlo. ¡Fíjate tú qué encuentro aquí! Una camisa sin lavar de Manuel. ¿O será de Alejandro? ¡Con siete en la casa esto es un mercadillo! Ay mi Dios, habrá que buscar un piso con tres habitaciones nomás.

Quan travesso el pati de maniobres per anar al magatzem sempre penso en el pati del col·legi quan era petit. Era enorme com aquest, i ves per on, quan la resta de nanos feien de policies i lladres, jo i uns quants esparracats ja jugàvem a apagar focs. Què s'haurà fet d'en Miquel Creixens! Aquest sempre s'apuntava amb mi a aquest tipus de juguesques. Potser està a Bombers de la Generalitat. O potser estigui en els de la Comunitat de Cantàbria. El seu pare era del Vallès, però sa mare va néixer en un poblet de Santander. Quants records aquest pati. En canvi avui en dia els nanos tenen uns patis d'esbarjo absolutament equipats: jocs infantils, cistelles de bàsquet, porteries de futbol. El que volen!

Claro que yo también echo de menos mi tierrecita. Los montes de las afueras del poblado del Saladillo donde íbamos a coger aguacates y fruta. Y el barrio de las Tarabas donde vivía Soledad, mi mejor amiga. Ella no era marabina. Había nacido en una de las mayores favelas de Caracas, pero se fue para allá de pequeña nomás, en el incendio del 82. No, no, fue en el 80. Lo recuerdo muy bien porque yo tenía entonces ocho años, que fue cuando salí del colegio para ayudar a mi mamá en la caseta de arepas. Aquel incendio sí que fue un infierno. Destruyó la mitad del barrio. Los bomberos no podían llegar porque casi no hay calles por donde pasar los carros. Fue desastroso mi Dios. Pobrecita Soledad, perdió a varios primos y sus dos tíos. Nos hicimos muy, pero que muy amigas.

Els nanos! Quantes coses fariem pels nanos i què poc ens ho agraeixen! Ben mirat, el mateix que vaig

fer jo amb els pares. Quan em vaig adonar, era ja massa tard. Ja li dic a en Dídac. Si sabessis com patiràs quan t'adonis d'algunes coses que fas o dius als pares no ho faries pas! Però ja se sap. No fan ni cas. Fins que no ho pateixes no te n'adones. Com em va passar a mi. Com és de cruel la història! Mira lo Tronco, allà, repanxolat al sol esperant que soni la sirena de sortida. Aquest sí que viu bé. Va fer un 'braguetasso' i ja veus, sense fills i sense haver de treballar en el pluri. Un dia de treball i quatre sense fotre ni brot.

—Tronco, que se t'assecarà la neurona!

Por fin la encuentro. ¡Bien escondidita la harinita! ¡Como si fueran joyas para que nadie nos las robe! ¿Qué olor es ese? ¡Virgencita es la sartén! ¡Dios mío, salen llamas de la cocina! ¡No puede ser, no puede ser! ¿Por qué me pasa a mi esto ahorita? ¡Virgencita! ¿Dónde está la manta? El cuarto está lleno de humo. No veo nada... Abriré la ventana para pedir auxilio. ¡Virgencita ayúdame!
—¡Socorro! ¡Socorro!...
Agarraré un cubo con agua del lavadero a ver si logro apagarlo. Esta tos me ahoga. No veo nada. ¡Mi Dios ayúdame!

Vatua l'olla! Ara toquen sortida. Hauré de deixar les botes per a una altra estona.

—Vinga Tronco, mou aquesta panxa!

Avui em toca el cotxe B-110, amb el Trípod, en Bombas i en Tronco. Amb ells estic tranquil. Saben què fer.

Uf, quina carrera! Aquí són les meves botes, amb el jaquetó i els guants. En un minut estic amb tot l'equip a dalt del cotxe.

—Som-hi nois! Què han dit, que era foc de pis?

Feia dies que no teniem cap foc de pis. Amb les normatives de prevenció només fem salvament de gats i obrim portes amb l'olla al foc. Millor tu!

—Collons Tronco, m'estàs ficant l'ampolla d'aire a l'orella tio!

Ja sortim amb la sirena a tota marxa. En cinc minuts més, segur que ja som a lloc. Si la gent tanca portes i finestres, i fa el que recomanem, sempre arribem a temps.

¡No veo nada! ¡Dios mío no veo nada! Qué me dirá Manuel cuando venga. Seguro que me regaña. "No sirves para nada Gabriela", me dirá. Y tiene razón. ¡Qué he hecho Dios mío! ¡Qué he hecho!...

No veo nada. No se donde estoy. Casi no puedo respirar...

—Kjof! Kjof! El humo me hace toser. Tengo que salir al balcón, tengo que salir. No puedo coger agua. Dios santo, cada vez hace más calor aquí dentro. Ha prendido en todo el piso... Allá está el balcón. ¡Al fin! Gracias virgencita.

Ens diu el conductor que el foc està en un quart pis.

Tinc tot preparat; l'ampolla d'aire, la mascareta, el regulador. Tot a punt; el casc, els guants... Mai em faré a aquesta situació. El soroll de la sirena amb l'ambulància darrere, les llums, aquesta velocitat amb els companys basculant, agafant-me on puc. L'adrenalina em puja i em crea un estat d'excitació i eufòria estrany. Però hem d'estar alerta. Prendre determinacions clares i serenes. Poden dependre vides de les nostres decisions. Diuen que ja falta poc. En un minut arribem. Tot preparat. Què ens trobarem?

Al fin puedo respirar. Casi me ahogo mi Dios... Tengo mucho miedo. Me tiemblan las piernitas. Tengo ganas de llorar. Ahí dentro está todo ardiendo... Mis niños. ¡Dios mío quiero verlos! ¡Quiero verlos!... Está todo en llamas. Lo he perdido todo, todo, todo... No sé que hacer. Hay gente abajo. No oigo nada. Me gritan pero no oigo nada. Sólo este enorme rugido del fuego... Tengo miedo... No quiero morir. No quiero morir quemada... Guadalupe me contó lo de sus tíos. Fue horrible. Nadie fue a ayudarles. Me

pasará lo mismo... Dios mío. ¡No quiero morir! Tengo que saltar. Hace mucho calor ya... Tengo que saltar...

Déu meu ja veig el fum allà al fons. Sí que ha de ser gros. Potser ha estat intencionat. Hi ha molt boig en aquest món.

—Vinga nois que ja arribem!

Què és allò? Una dona al balcó agafada per fora a la barana! Hòsties! No saltis que ja arribem! No sents les sirenes?

—Tronco, posa la sirena a tota pastilla i fot-li canya collons!

¡Virgencita ayúdame!... ¡No quiero morir! Tú me ayudarás virgencita. Si salto tú me ayudarás... ¡Mis niños!
¡Mis niños!...

Hosti, no saltis que ja arribem! Espera una mica. No veus les llums? No sents les sirenes?

¡Virgencita ayúdame por favor!

Si us plau no saltis que arribem!

¡Si us plau virgencita no ayúdame saltis por que favor arribem !!

En aquell moment l'ambulància de la sortida va avançar el B-110.

Els sanitaris van recollir el cos d'una dona sobre la vorera.

El vehicle B-110 va arribar en 20 segons.

Dos minuts més tard el foc estava apagat.

Tots els veïns de l'immoble van ser rescatats sans i estalvis.

Gabriela va morir dintre de l'ambulància camí de l'Hospital Clínic.

2n PREMI

Nissaga de bombers

Autor: *Miquel Sanz Gabin*

Si no recordo malament, Miquel, avui fa 35 anys que vas emprendre aquesta aventura. Guàrdia rere guàrdia, servei rere servei.

Desconec quin va ser l'estímul que et va sacsejar dins per decidir fer-te bomber. No obstant sé que la teva empresa va començar el dia que el teu sogre, en Mariano, va suggerir-te que et presentessis a unes proves per accedir al Cos de Lleida, del que ell formava part. T'hi vas capbussar sense pensar-t'ho. La teva mare deia que el treball de jovenet al camp va modelar el teu cos i et va preparar per l'esforç físic. L'habilitat amb les mans la vas adquirir a l'institut La Mercè de Barcelona on estudiaves mestria industrial —un FP dels nostres dies—. L'empenta i la determinació ja les portaves de sèrie.

Tot d'una, vesties l'uniforme. Era l'any 1972, tenies 25 anys i començaves a intuir que ser bomber era més que un ofici. Aviat descobriries que a la dansa de les teves hores hi hauria ritmes de tota sort!

La paella de benvinguda que et van cuinar els veterans va esdevenir la teva primera lliçó: el grup per davant d'individualismes. Et sorprenia que entre ells existissin uns lligams tant estrets i la raó essencial se't revelaria al cap de poc temps. Aquells homes havien construït un compromís ferri que va néixer davant del foc, avançant pas a pas, espatlla contra espatlla. Aquest sentiment de cohesió i confiança va créixer dins teu quan l'ideari del bomber et va ensenyar que la vida del teu company era responsabilitat teva. Vas aprendre que el bomber no competeix sinó que coopera i que l'equip és el fonament per superar les situacions adverses.

Sempre has exaltat l'audàcia d'aquells bombers, amics i mestres de la teva formació, que empraven l'enginy com a pedra angular del seu treball. Potser la gent ignora que la sentència 'tens idees de bomber' s'originà als vostres dies quan, a falta de medis i material, espremíeu el cervell fins a trobar la solució escaient. Aquestes idees, de vegades peregrines, feien de vosaltres autèntics alquimistes urbans.

Quan fas la vista enrere i veus com s'ha modernitzat tot, et quedes astorat. Vas viure l'època on els vehicles s'encenien fent rodar la manovella. On els focs forestals s'extingien amb aquelles mastodòntiques mànegues de 70 mm, serra amunt, serra avall. On 'excarcerar' sonava més a argot penitenciari que a les tècniques per desballestar un vehicle. Temps pretèrits on els equips respiratoris eren encara un projecte embrionari. Malgrat les diferències tecnològiques, l'esperit sempre ha estat el mateix: fer la feina ben feta!

Un mig somriure se't dibuixa al rostre quan m'expliques aquelles històries un punt còmiques que tant edulcoren l'anecdota col·lectiu del vostre gremi. Te'n recordes, Miquel, quan el riu Segre es va desbordar el novembre del 82 i us desplaçàveu remant damunt d'una barca en tasques de salvament? I que, enmig del corrent, us vareu quedar clavats, immòbils, on els semàfors eren espectadors de luxe de la vostra singladura. El vigor amb que remàveu va ser insuficient per desencallar, fins que en Pere *Pelat* es va submergir i traient el cap de sota l'aigua va cridar: "Nois, ara sí que l'hem feta bona! Estem embarrancats damunt de la baca d'un 600!". O aquell foc a la Ceràmica del Monet quan, recollint el material, el *Limones* va caure per un foradet sense que ningú se n'adonés. Quina cara se li va quedar quan *vau* engegar el camió i *vau* marxar al Parc sense ell. Al retornar, el rescat va ser memorable. Ni el mateix *Capità Haddock* hagués aconseguit delectar-vos amb tanta creativitat en l'elaboració d'improvisis i insults.

2n Premi

Però no totes les històries són contes de fades amb un final *Made in Hollywood*. De vegades, la vida ens mostra les urpes i esgarrapa amb crueltat. En la vostra travessia vareu viure situacions tant descoratjadores que haguessin torbat al més incommovible. I era llavors, quan l'hivern s'instal·lava com a estació perenne de l'ànima, que la calidesa dels companys guaria les ferides.

Ara vivim en el temps de la globalització, del menjar ràpid, dels canvis climàtics i de les guerres preventives. Tanmateix, el tarannà dels bombers continua invariable: donar un cop de mà allí on es reclami.

Tot just fa cinc anys que vaig entrar com a bomber de Barcelona. En una era de tants canvis, és singular que es mantinguin certes tradicions. Te n'adones, pare, que som una família amb tres generacions de bombers? L'avi Mariano va començar la saga, tu, Miquel, la vas continuar i ara jo agafo el relleu d'aquesta apassionant aventura.

"No és l'aptitud, sinó l'actitud, la que determina la teva altitud", aquestes són les paraules que em vas pronunciar el dia del meu nomenament com a bomber... mai les oblidaré. Gràcies per tot 'jefe'. Ei, i després de tot, qui sap si potser hi haurà un quarta generació!

3r PREMI

La Paella

Autor: Víctor Dobaño Lázaro

Ningún plato pesa tanto en nuestra cultura y en las papilas gustativas de los millones de *guiris* que abarrotan anualmente nuestras costas como 'La Paella'. Y quizás sea uno de los vocablos que más se identifica con los pobladores de la curtida *Piel de toro*. Junto a este icono gastronómico, un selecto grupo de sustantivos definen nuestra supuesta idiosincrasia. Un arte, el flamenco, un oficio, el de *matador de toros*, y una bebida, la sangría, se erigen como auténticos *souvenirs*, recuerdos adquiridos en tascas, chiringuitos veraniegos y en esas tiendas clónicas que inundan paseos marítimos y algunos urbanos, en las que comparten cartel castañuelas, sevillanas, toritos en miniatura *Made in China*, camisetas de Ronaldinho y pirámides multicolor de sombreros 'mejicanos'. Nada más lejos de la realidad. Pero centrémonos en la estrella de este relato y de la cocina hispánica, nuestra encumbrada paella, único referente turístico del que me siento orgulloso y al que venero siempre que puedo. Una rápida consulta en el *Google* y descubrimos como 'paella' genera cerca de cinco millones de registros frente a, por ejemplo, los poco más de medio millón que consigue la hamburguesa, estandarte de la primera potencia del planeta.

Y si nuestra cultura gira en torno a la cocina, en un parque de bomberos, las cosas no iban a ser muy diferentes. Jueves, viernes y sábados, los días más propicios. Para algunos, el menú de cada guardia. Eso sí, paellas, para todos los gustos; no hay dos iguales. A la variedad de ingredientes que comparten lecho con el arroz, hay que sumarle otras muchas variables. Ni siquiera un mismo maestro paellero, con el mismo material, consigue hacer dos iguales. Según una leyenda urbana, en Japón llevan años intentando imitar y mejorar la receta, pero hacer una buena paella, puede llegar a ser más complicado que diseñar el último modelo de cámara extraplana del mercado.

Y hablando del mercado, ahí es exactamente donde empieza la senda que nos llevará a una buena paella. Ingredientes frescos y variados. No se debe escatimar cuando nos enfrentamos a semejante reto. Se requiere un buen caldo, un generoso sofrito y unos protagonistas, los bichos, ejemplares. Hay que darle vistosidad a esta pequeña obra de arte. Las almejas, los mejillones, las cigalas, hasta la sepia tiene que ser fotogénica si queremos que nuestra peña sea hoy la envidia del turno.

Son las diez de la mañana y tras las revisiones rutinarias, el desayuno y las cuatro mangueras que han tocado limpiar del turno saliente, mi cometido pasa por visitar el mercado. Siendo jueves, mi propuesta para deleitarnos con una paellita ha sido unánimemente compartida por el resto de la peña. No puedo despistarme, pues a esa hora, el mejor pescado empieza a escasear. Menos mal que los bomberos solemos ser los 'niños bonitos' del mercado, y tras una corta espera y un precio apañado, previo piropo y guiño de la pescadera, las bolsas de plástico rebosan de buen género sobre el que descansan un par de manojos de perejil. Lo primero, poner en marcha el caldo. Media cabeza de rape, un par de escórporas, un puñadito de galeras... perfecto.

"Uff, demasiada faena para un solo cocinero; necesito un par de pinches, ¡ya!". Dos incautos pasan por la cocina con cara de aburridos: "¡Ya sois míos! *No pain, no gain!*", les digo. Para disfrutar de semejante delicia, primero tendrán que *pringar* un ratito con el cuchillo y la tabla. Pimientos, ajos, sepia, conejo y alcachofas, deben ser lavados y cortados en su justa medida. El tomate, rallado. Capítulo a parte, los mejillones, que vienen hoy muy sucios. Rasca que te rasca. Una vez abiertos al vapor, toca recompensar

3r Premi

la faena encomendada y comprobar, previo chorrito de limón, que los moluscos son de confianza... Chef y pinches, nos deleitamos con una ración que nadie echará en falta.

La mañana está transcurriendo tranquila. Apenas un par de salidas de esas que no te dejan remordimientos por haber estado *marujeando* en el mercado y en la cocina mientras tus compañeros 'se divierten'. Un intrascendente saneamiento de balcón y un recurrente rescate en un ascensor. Pura rutina bomberil. Los preparativos para el festín van a buen ritmo. El sofrito ya está en su recta final, el caldo, colado, los bichos y el conejo alcanzando el color adecuado, y el tomate, a punto de cumplir su función.

Y nos acercamos al momento clave: echar el arroz; ese punto de no retorno. En situaciones normales, no sería más que el inicio de la cuenta atrás para alcanzar la gloria. Entre veinte y veinticinco minutos. El tiempo necesario para poder sentarse a la mesa, abalanzarse sobre el plato, y gozar durante unos plácidos minutos en los que el reloj se detiene y sólo cabe lugar para apaciguar y deleitar nuestro instinto más primario, el del hambre.

Pero en un parque de bomberos, la vida puede dar un vuelco en cualquier instante y, frecuentemente, coincide con el menos oportuno. Si tocan salida cuando el arroz ya se encuentra nadando entre sabores, la desdicha se apoderará de la peña. Alguno, o incluso todos, sufrirá uno de los momentos más duros en la vida del bombero. Ese plato de paella, que justamente hoy ha quedado mejor que nunca, ha de ser abandonado, dejado a merced de un reloj que no perdona. Hay quien opta por echarse a la boca dos, tres, y hasta cuatro 'paladas' de arroz antes de tirarse por el tubo... pero esa quizás no sea la mejor opción.

Y aquel jueves, no iba a ser menos. El segundo aviso sonaba ya por megafonía, y la mayoría de componentes de la peña del *Racó del Cavall* nos disponíamos a ocupar un sitio y disfrutar del mejor momento del día. Habíamos acelerado el proceso de confección del menú previniendo inoportunos servicios que se suceden por esas horas. Pero el infortunio nos alcanzó...

—*Tiruriruriruriruriruru... 'Salida de tanque ligero, Charlie y ambulancia, accidente de tráfico'...*

—¡¡Maldición!! Justo ahora... rápido, ¡tapadla con el rollo de papel! —reclamo.

Tras una ágil respuesta del personal, el tren de salida se dirige con celeridad al supuesto accidente. Llegados al lugar. Enseguida entendemos que nuestra presencia no es necesaria. Al parecer la información llegada al CGE no es del todo correcta y, pese a que sí se había producido el incidente, apenas hay unos cristales rotos esparcidos por el asfalto y un par de arañazos en la chapa. Nada que requiera de nuestras sofisticadas y contundentes herramientas.

De retorno al parque, el estómago y el cerebro nos machacan la moral. El tráfico es intenso y, sin sirena, el trayecto se triplica... Pobres gambas, allí tan solas, sin más compañía que un par de trozos de conejo y unos mejillones mutilados... Y ese arroz, pasándose, segundo a segundo... Para ponerse a llorar. Subimos los escalones de tres en tres. Por suerte, el plato aún está tibio. El hambre maquilla la decepción y, a demasiada velocidad, procedemos a consolar nuestros buches. Donde había esplendor, ahora sólo queda fachada. El plato puede parecer el mismo, pero los fans de la paella saben a lo que me refiero.

Después del esfuerzo de toda una mañana, no puedo desperdiciar un solo grano. Acabaré por 'limpiar' la paella llenando mi tercer plato. La cantidad suple a la calidad de una paella que no está en su punto... ¿No será demasiado? Tal y como había quedado demostrado tras la salida del accidente, la *Ley de Murphy* iba a cumplirse de nuevo. Justo después de tragarme el último grano de arroz, mis ojos se agrandan como platos. Por megafonía cantan salida del tanque pesado. Estoy de primera. Me toca salir. Fuego de piso, fuera de zona, colaboración con San Andrés. Parece que la cosa es seria.

Ya en el tanque, el sargento recibe una llamada del CGE. Enseguida se gira y nos pone al corriente:

—El fuego tira de lo lindo y parece que hay gente en los balcones. Es un 18º piso y no alcanza la escalera. Llegaremos simultáneamente con la salida de San Andrés. Os equipáis dos y el que quede ayuda al conductor a alimentar.

'¡Cáspita, tenía que ser justo hoy!' Apenas puedo abrocharme el cinturón... Equiparme, ya me está

3r Premi

costando. Soy el más joven de la salida, y no puedo fallar; seguro que me toca subir corriendo a mí...

Efectivamente, las llamas salen por las ventanas y el escenario es bastante caótico. Los vehículos de San Andrés acaban de llegar. Bajamos de un salto.

'¡Uy, uy, uy!, *el escamarlaaan...*'. El sargento fija su mirada en mí. Lo sabía, me toca subir lo más rápido que pueda y ayudar al equipo que ya debe estar llegando al rellano del piso en llamas:

—No te olvides la capucha de rescate, ¡que te hará falta! —resuena por mi espalda. Todos esperan mucho de mí. Tantos entrenamientos y competiciones deberían servir para algo.

Llevo ocho plantas y el corazón ya asoma por la garganta; el estómago no se mueve, no hay lugar. Ya leo mi epitafio: '*...y murió con la barriga llena de granos...*'. Cuatro plantas más arriba, ni veo.

No dejo de cruzarme con gente que baja despavorida. No creo que les infunda mucha seguridad con esta cara, pero la meta está cerca. Tan solo una planta más. Este equipo de intervención pesa más que nunca... Parece imposible, pero ya llego. Casi no puedo respirar, pero lo peor está por venir. Elevo la mirada y veo a dos compañeros, mallo en mano, exhaustos, tratando de abrir la puerta blindada que nos separa del fuego. Me ven llegar, 'fresco', y extienden su mano para ofrecerme el 'placer' de seguir aporreando la puerta con un martillito de cuatro kilos... Imposible, no tengo ni aliento. Por suerte, un compañero que sube sin equipo, y lleva probablemente dos platos menos de arroz que yo, soluciona la papeleta agarrando del mallo y dándole el toque de gracia que le falta a la puerta para rendirse. La instalación ya está hecha. Empieza el festival. Dado mi estado, dejo pasar a mis compañeros. Yo me quedo de apoyo. Bueno, más bien apoyándome en la barandilla, y gracias. Con el sofoco que me he llevado, en menos de cinco minutos sufro un corte de digestión de libro. Como puedo, llego al vestíbulo del bloque. Levanto un brazo y caigo redondo. Directo al hospital.

Tras dos horas de intenso trabajo, 'hemos' salvado el solar... Al menos, los ocupantes han salido ilesos. El sofrito de la paella que habían descuidado en el fuego, acabó provocando la inflamación del aceite acumulado en la campana extractora. El fuego se propagó velozmente por la cocina y el resto de la vivienda al dejar las puertas abiertas. El destino de esa paella acabó siendo peor que el de la nuestra; ésta, ni tan siquiera fue catada...

Dos lecturas del día: limpia periódicamente la campana extractora de tu cocina y, si eres bombero y estás de guardia, trata de quedarte en el segundo plato de arroz. O mejor en el primero, por buen cocinero que haya y por mucho hambre que tengas. Nuestro deber se centra en rescatar ciudadanos, no en ser rescatados.

La meva feina

Autor: Antoni Galilea Chiner

Obro la porta, una bafarada quasi sòlida em colpeja la cara, em costa moure'm, sembla com si aquesta pudor tingués consistència, noto que em penetra pel coll de la camisa, per la bocamàniga, és pesant. Una mica més endins descobreixo la causa d'aquesta fortor: bosses i més bosses, segurament tones de porqueria. No m'hagués imaginat mai que pogués existir tanta varietat d'insectes! N'hi hi ha que volen, mosques de totes les grandàries i colors, i d'altres que no ho són però que no sé què són; n'hi ha que van pel terra o repten per les parets, uns molt de pressa, els veig fugaçment, d'altres són lents i pesants; n'hi ha que no són insectes, ves per on! Aquest sembla un centpeus, o un milpeus o un deu mil peus, si és que això existeix. M'endinso dins del pis trepitjant i esclafant sense remei tots els que no han estat prou ràpids a apartar-se.

Obro una altra porta.

(De vegades penso que, segurament, aquesta feina es podria resumir en obrir portes estranyes, sabent de segur que sempre has de trobar darrera de totes aquestes portes la por, la misèria i la mort; i segurament la majoria de nosaltres esperem obrir algun dia una porta i trobar una cosa completament diferent, encara que no sé ben bé que vol dir això; segurament seria trobar-se davant d'alguna cosa que no tingués res a veure amb la desgràcia, sé que és improbable, però per aquí corren històries o llegendes que això és possible).

Fa estona que se senten uns gemecs. Fa pudor a pixum agre, que no és el mateix que el del pixum normal. No em molesta, fins i tot penso que aquesta pudor prou coneguda és amiga. La dona, molt vella, està caiguda a terra. M'acosto i trepitjo el líquid vessat pel terra, no m'importa. S'ha fet mal amb la caiguda i ens l'haurem d'emportar.

Obro la porta i l'home, boig, surt cap a mi amb un ganivet de cuina i un martell a cada mà, tot dient bajanades, m'aparto i se'n va escales avall a corre-cuita; entro al pis, ens han dit que podia haver matat a la mare que vivia amb ell, la trobo al llit. Per arribar-hi he d'enretirar tot de cadires i de mobles que ha posat al mig, la dona està bé, em diuen que la policia ja ha reduït el boig al carrer.

Arribem al portal, alguns veïns ja ens esperen: que si fa dies.... que si, que no... Només entrar a l'edifici ja identifico la pudor, és prou potent i coneguda. Obro la porta, damunt el divan boca amunt està el mort, un líquid espès i fosc surt de sota seu i regalima fins al terra formant una gran taca iridiscent; no hi ha ulls, hi ha cucs, blancs i grossos, que entren i surten per les conques, per la boca i per les oïdes; la pell és quasi negra, està seca i podrida, l'habitació està plena de mosques grosses com escarabats.

Obro la porta, dins el pis no se sent res, fa olor a net, tot ell està endreçat i recollit, damunt la taula del menjador hi ha un sobre, llegeixo: 'senyor jutge...'. A l'habitació està la dona, s'ha penjat d'un travesser de l'armari, la punta dels peus està a pocs centímetres del terra, com collons s'haurà penjat? Les cames són d'un color violeta fosc fins al genoll, tota la sang, pesant, està allà acumulada com una gran i única variu, la resta del cos és de color blanc i pàl·lid; observo el nus, és corredís, està molt ben fet, jo no seria capaç de fer-lo tan perfecte.

I obro una altra porta, fa olor a pólvora, la policia diu que els han dit que s'han sentit uns trets, veig al fons del passadís, a terra, caiguda, una escopeta; m'acosto a poc a poc, amb certa recança, hi ha un llit a l'esquerra, darrere la porta, i damunt un home i una dona; la cara d'ella sembla una síndria oberta i

esclafada, és un manyoc vermell i rebenat on es poden veure els ossos blancs; l'home té un forat vermell i negre d'un pam de diàmetre al costat dret.

Obro la porta, calor i fum negre es llancen per l'obertura sobre meu, però estic ben equipat i sé que això no em pot fer mal; respiro una vegada més a través de la màscara i entro dins la foscor més absoluta; m'entrebanco amb alguna cosa, la toco, és tova, no la veig però té braços i cames, l'estiro com puc fins a fora al replà, l'observo, la roba està tota cremada, només en queden unes quantes restes socarrimades enganxades damunt d'una pell carbonitzada de color marró fosc, en una de les extremitats s'entreveu un xic d'os.

I obro una altra porta, el pis fa molta pudor a ranci, està tot desordenat i brut, el terra és ple de cagades i pixums d'avui, d'ahir, d'abans d'ahir i de més enllà, tous, semitous i secs; veig uns quants gats que s'amaguen per diferents racons, a l'habitació està la dona, és viva, està tota bruta, damunt d'un llit també brut, no està bé, l'agafarem i ens l'endurem a l'hospital, no sé què passarà amb els gats.

Obro la porta del pis, la pudor de gas em tira enrere. No puc respirar! Hi ha tant de gas que no queda gens d'aire. He d'anar a corre-cuita a obrir una finestra, a la cuina hi ha un home de bocaterrosa, ha enretirat la cuina i té la goma del gas a la boca. Vet aquí d'on ve la pudor de gas! És mort, no és l'únic mort que hi ha al pis; obro la porta de l'habitació, hi ha una dona estirada damunt del llit amb una camisa de dormir de color blanc plena de grans taques vermelles, té els ulls tancats; al terra hi ha una nena d'uns cinc anys també amb moltes taques roges que es barregen amb les floretes de colors del seu pijama.

I...obro la porta...i allà està, el somni d'aquesta maleïda feina, serà possible, per fi! Hi ha una noia damunt del llit tota nua, el seu cos em sembla bonic i perfecte, com si fos un àngel, està dormida, dormida? I si no? I si realment el somni no existeix, respira? No, sí! Els seus pits tremolen cada cop que puguen i baixen, m'acosto fruint a cada passa d'aquest moment, anys i panys obrint portes i més portes per arribar fins aquí! La desperto confiadament, obre els ulls, obre la boca per parlar, i una bafarada agre de pudor a alcohol i suc gàstrics m'inunda la cara... està completament borratxa... el somni es trenca i la realitat d'aquesta feina s'imposa, li busco una camisa perquè es tapi, s'inclina amunt en el llit i m'aparto perquè vomiti.

Noche oscura del once de marzo

Autor: Pedro San Pedro Wandelmer

Estas palabras las escribí a los pocos días del atentado. Como veis ha pasado tiempo y el sentimiento que surgió entonces, seguro que es muy distinto al que puedo tener ahora, más influido por la razón. Pero ya no puedo modificarlo, sería otro escrito. Así que aquí tenéis lo que sentí en ese momento.

Nos encargaron auxiliar a un grupo de bomberos. Cuando los encontramos estaban en un campo abandonado al lado de la vía, descansando de aquel duro rescate. Uno de ellos nos habló sin pedírselo. Se le veían los ojos inundados con la más oscura derrota. Había vivido allí, al lado de la estación, y aquel trayecto lo había recorrido miles de veces. Era parte de su vida. Su queja ni siquiera fue un grito. Eran recuerdos unidos con el légamo duro y rojo de aquel día.

Alzando sus ojos, nos dijo:

“Entended mis palabras con dimensión estricta y, si deseáis escribirlas, hacedlo en un sencillo renglón de penumbras, sin límites; recuerdos del camino lleno de vivencias; en el tren, con el río, en la tierra. Un pacto estrecho con el aire, con los pájaros del cielo, como nubes...”

Hace años el río era parte de nuestra vida.

El río se mueve hacia el mar. En su transcurrir corta la montaña en grandes paredes verticales, terreras de dura y compacta arcilla, pura tierra desnudada. Desde el tren os veía cerca de vuestros pies en los calurosos días de estío. Al acercarnos al río descubríamos una brisa suave, el rumor del agua. Y al llegar, los juncos y los cantos rodados del vado, y ese gran silencio, ecos del agua, sombras de los árboles, vacíos del aire.

Aprendimos muchas cosas en aquel instituto....

Junto al latín y la historia renacíamos al número y a la geometría. Fue una época donde resonaba la voz unitaria de la filosofía, la alegre síntesis de un mundo por empezar. Qué hermoso edificio donde estudiamos; palacio renacentista de patio central y galería porticados. El esmalte árabe circulaba en los surcos del mosaico, y su vidrio de ópalo recordaba el agua de la fuente. A su lado el gran escudo de piedra caliza labrado y renaciente. En la puerta, el barrio judío, estrecho y sombreado, nos dio cobijo en sus calles, en sus misterios de cábala de esquina. Miedo a la nada en la iglesia del jardín inaccesible. Escondida entre plantas, oculta entre luces, su portada plateada. Palacio con alma. Eras la Italia iluminada de la idea. Altos techos, como cielos de la mente. Su claridad nos unió al árbol, al agua, al silencio y a buscar la razón ineludible de las personas y de las cosas. Nunca nos importó la realidad adusta que lo envolvía. Con nuestra ilusión aquel azul oscuro lo transformamos en celeste.

Siempre hacíamos este trayecto, como una costumbre...

El tren recogía a las gentes de la pequeña ciudad y de los pueblos labriegos de la vía. En el tren de entonces sonaba el canto del gallo, el susurro del aire entre tus hojas, acacia finísima, chorros de agua de la fuente, recuerdos de la piedra. Y de la ciudad provinciana el lento transcurrir del tiempo, el espacio silencioso del juego en la calle, voces de placer en la naciente primavera de noches sonoras y quietas. Donde hoy sólo hay casas y fábricas un día vivió el vacío. Allí lejanas las terreras y los montes, aire en el pecho, miradas perdidas en el fondo. Espacio donde ocultarse en sueños dorados del río, de la ribera. Entonces, el suburbio de chabolas, las únicas, las más rápidas. Latas atadas en una noche larga, mar de botes impresos...

En el tren actual, pulido y brillante, viajan recuerdos de llanuras, estepas, espacios lejanos, infinitos, misteriosas

montañas. Pulidas tersuras negras, rendijas amarillas, miradas incisivas segadoras de acero. Sueños inalcanzables y de las estrellas fugaces, plato de lentejas por un firmamento, pateras de infierno. Todavía hay huecos sin naves y entre ellos se vislumbra el paisaje del fondo, perdido, enajenado. Te busco entre tanto objeto y a veces te veo, como un flash, de pronto. Como un fantasma me acerco y como tal te alejas. Es tanta tu penuria que ni rojas amapolas nacen en tus campos, y tus nubes se confunden con los humos de grandes artefactos industriales. Ya no eres lo que eras, campo abandonado hecho solar o casa y encumbrado a la usura. Perdiste tu envoltura de hierba, árboles y cereales. En ti me he visto reflejado en el río con sus álamos, en tus montañas y piedras alzadas, en tu misma tristeza, aprendida al mirarte.

En aquel trayecto construyeron la base militar...

Levantaron los cantos de la era y cubrieron su suelo de espeso y negro alquitrán. Se olvidó el polvo impalpable de la trilla que ocultaba el sol a finales de agosto y del viento y del grano puro que sirve para crear la harina blanca del pan. Aquella noche de mecanismos rugientes, de miradas a los cielos de Europa y a los horizontes transparentes del Trópico, te recordaré mientras viva... Y los trenes de cercanías repetían lo cotidiano, ir y venir con trabajadores y estudiantes, los mismos de siempre.

No puedo comprender este atentado, tanta insensatez, aunque...

Llevamos tiempo sugiriendo que el hierro, la carne y la tierra forman una unidad inseparable. Hoy ha nacido, sin más, una obra de arte total e inconsciente, expuestos todos al envite de la ola, del terremoto...

Ha nacido de la nada, de dentro, del lienzo del pintor, de la piedra anárquica, oscura. Es una instalación salvaje, nuestra idea se ha materializado, es real. Como un puré visceral de sangre y carne, era carne el río y la espadaña y nosotros y el tren y aceros retorcidos, y vosotros, uno. Al cuerpo entero sus líquidos espesos, los huesos, las fibras abandonadas, todo disgregado, disperso en un mar de ruinas. ¡Que sea la casualidad entre tanta parte la nueva partera que cosa y forje la carne con el acero, la nube con la velocidad, la explosión con la ribera, los árboles con la maldad! No es el cielo el fondo de la escena, una niebla espesa devora las verdades, y nos sentimos felices con esta tristeza integrada en los valores; materia de avaricia más normal, más resplandeciente. Quedaron quietos los trenes, sin petróleo, muertos en la vía, volcados sobre el campo, y las hierbas se apartaron para dar espacio a su negro atardecer, pero mañana volverá a ser el mismo sol y el mismo aire quien nos arrastre a subir en el tren de siempre, entre negocios, fábricas, consumos... El paso del aire sobre el campo yerto, ya muerto. Hierbas y retamas, verdes y reseca al secarse, rectas o lacias, cuando lo estén, abandonadas. Como el campo, como la tierra estercolada, unida a mi cuerpo solo. Polvo de la tierra, aire al trasluz de un rayo iluminado.

Allí nos arrodillamos todos ante el infinito inexorable, llama viva de lo que fue vida y ahora sólo un suceso. Y nos dijeron que el viento era aire y el agua el mar y hasta que la sangre tenía el mismo origen, entre ecos recónditos y lejanos de mareas densas, de torbellinos de carne.

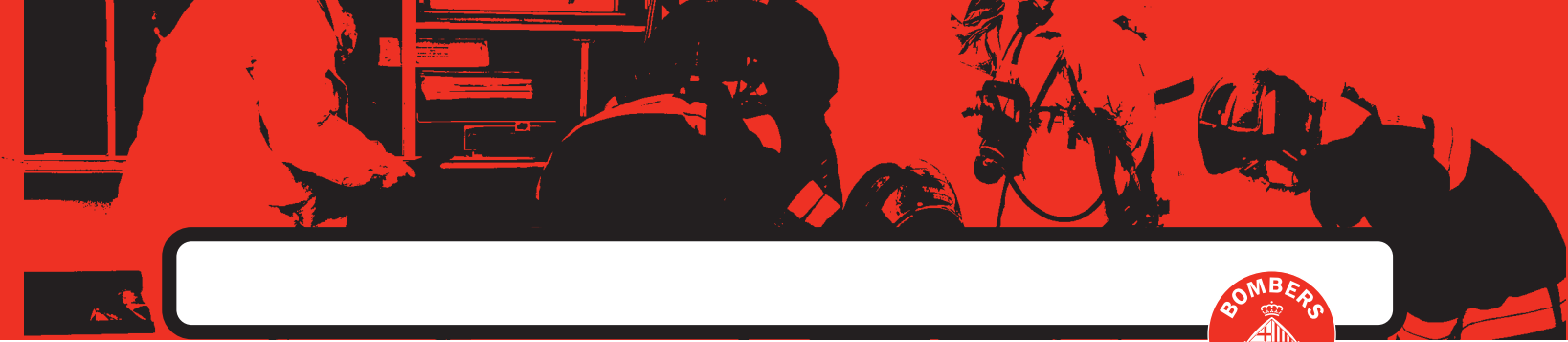
Yo estaba allí, derribado en el suelo, y como vosotros muerto, sin sentido, enajenado de mi cuerpo. Y me vi en el grupo que miraba a los caídos, espectador de mí mismo, entre telas lunares, lívidas de desencanto y recolectando turbio fondo, en el campo espeso de los trigos de ganancias y poderes de un mundo de gasto infinito. Negro petróleo sacado de su sima, como el pez abisal. Todos en la orilla, es el final de la vida..."

Al llegar aquí el bombero no podía seguir, estaba agotado, pero aún balbuceó:

"Hoy la nada nos ha tendido sobre el suelo, sólo cuerpo, materia transitoria igual a la tierra que a ella se tumba, cara al cielo, mirando la luz, su última luz. Y los diferentes dioses han callado ante la evidencia. También el color ha huido como la noche, ligero. Y la voz ya no es nada, se ha perdido. Es posible que cuando el hueco de nuestro cuerpo haya alimentado la nueva existencia, veamos que el fin no es el olvido, sino un surco ligero, pero pertinaz. No nos engañemos, nuestro destino es así, subir y bajar del tren para hacer de lo amorfo vida y del aire pensamientos, como tules que envuelven la materia y se abren al paisaje del río, de los árboles, del cielo..."

El bombero cerró los ojos y dejó de hablar.

Yo volví al lugar tratando de buscar un consuelo y no lo encontré.

Siempre te llevo el azul profundo de este mar y tú lo disuelves en transparencias de tus cielos. Nunca he podido faltar a tu plaza silenciosa ni a las luces clarísimas de tus cuadros en la pared impresos. Trenes de cercanías entre el río y los pueblos de la vega, terreras espectadoras del camino, saludo de los álamos... Aquel día los niños no quisieron ir en el tren, tenían miedo. Yo pude dominar mi pánico y otra vez ir a ti, a tu plaza y a tus claras luces. Al volver vi un grupo de soldados en la estación. Uno de ellos, una frágil muchacha, abrazaba un subfusil enorme, como un cañón...

V Premi
de *Narració Curta*
Edició 2007

